

Дело T-91/05

Sinara Handel GmbH **срещу** **Съвет на Европейския съюз и** **Комисия на Европейските общности**

„Искания в хода на производството — Възражение за недопустимост — Иск за обезщетение — Пропуснати ползи — Искане за възстановяване на антидъмпингови мита — Липса на компетентност“

Определение на Първоинстанционния съд (трети състав) от 5 февруари
2007 г. II - 248

Резюме на определението

- 1. Иск за обезщетение — Предмет — Искане за обезщетение, насочено срещу Общността на основание член 288, втора алинея ЕО — Изключителна компетентност на Съда — Проверка на естеството на иска (член 234, първа алинея, буква б) ЕО, член 235 ЕО и член 288, втора алинея ЕО; Регламент № 2913/92 на Съвета, членове 243 — 246)*

2. Производство — Искова молба — Изисквания за форма

(член 288 ЕО; Статут на Съда, член 19 и член 46, първа алинея; Процедурен правилник на Първоинстанционния съд, член 44, параграф 1, буква в)

1. Разпоредбите на член 235 ЕО във връзка с член 288 ЕО предоставят на Съда изключителна компетентност да се произнася по искове за обезщетение за вреди, които могат да се вменят на Общностите, докато единствено националните юрисдикции са компетентни да разглеждат искове за възстановяване на неоснователно събрани от национален орган суми въз основа на общностна правна уредба, която впоследствие е обявена за недействителна.

като искане за възстановяване на антидъмпингови мита, платени от предприятие в приложение на регламент, за който се твърди, че е незаконосъобразен, е от компетентността на националните юрисдикции, а не на общностния съд, и те трябва да се произнесат по неговата основателност, като използват предвиденото в член 234 ЕО производството по постановяване на преюдициално заключение, ако съществуват съмнения относно действителността на общностната правна уредба.

Ето защо общностните съдилища, които са сезирани с иск за обезщетение, не могат да се освободят от задължението да проверят действителното естество на предявения пред тях иск единствено поради това, че общностна институция била извършила неправилно действие, от което възниква право на обезщетение.

Всъщност, макар и цифровата ѝ оценка да не отговаря точно на размера на платените антидъмпингови мита, поради това че за определянето на размера ѝ дружеството ищец е взело предвид допълнителния данък върху дохода му, който то би трябвало да плати, ако не беше обложено с посочените мита, твърдяната вреда произтича пряко, по необходимост и изключително от плащането на тези мита.

Вследствие на тази проверка трябва да се приеме, както се потвърждава от членове 243 — 246 от Регламент № 2913/92 относно създаване на Митнически кодекс на Общността, че искане, което, макар и представено като цялящо обезщетение за пропуснати ползи, трябва да се разглежда

(вж. точки 47—53, 60 и 79)

2. С оглед гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване, за да бъде искът допустим, е необходимо основните правни и фактически положения, на които той се основава, да следват поне обобщено, но по ясен и непротиворечив начин от текста на самата искова молба. Исковата молба, с която се цели поправянето на причинена от общностна институция вреда, трябва да съдържа данни, които позволяват по-специално да се определи вредата, която ищецът твърди, че е претърпял, и по-конкретно характерът и размерът на тази вреда. Само при особени обстоятелства в исковата молба може да не се уточнява точният размер на вредата и да не се посочва конкретната сума на исканото обезщетение, като се има предвид, че ищецът трябва да докаже или най-малкото да се позове на съществуването на такива обстоятелства в исковата молба.

Обстоятелството, че за общностните съдилища съществува възможност да се произнесат чрез междинно решение относно принципа за обвързване на отговорността на Общността, като запазят възможността за точно определяне на обезщетението с последващо решение, по никакъв начин не би могло да освободи ищеца

от задължението да спазва формалните изисквания, предвидени в член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. От това следва, че ищец, който иска от Първоинстанционния съд да се произнесе с такова междинно решение, остава задължен да представи данните, необходими за установяване на укоримото поведение на Общността, на характера и естеството на претърпяната от ищеца вреда и на причинно-следствената връзка между поведението и вредата, и трябва да посочи причините, които дават основание да се направи изключение от изискването исковата молба да съдържа цифрова оценка на твърдяната вреда.

Във всички случаи Първоинстанционният съд не може да се произнесе теоретично и абстрактно относно подходящия метод за изчисление при определянето на пропуснатите ползи, претърпени от предприятието. Съответното предприятие трябва да изясни по задоволителен начин техните различните аспекти.

(вж. точки 108—111 и 119—121)